

τραβάω. Ένωσα ενόχληση, αλλά μιας και είχα από φυσικού μου ελάχιστο χνούδι μόνο εκεί, η φάση δεν ήταν απάλευτη. «Ωραία» λέω, «το 'χουμε» και προχωρώ τη διαδικασία. Πιάνω και περνάω 2-3 στρώματα κερί ΤΟ ΕΠΙΜΑΧΟ ΣΗΜΕΙΟ, ΦΙΛΕ. ΟΛΟ. ΠΕΡΑ ΔΩΘΕ. ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ. ΜΕΣΑ ΕΞΩ. ΝΙΩΣΕ ΜΕ ΛΙΓΟ. ΟΛΟ. ΠΑΝΤΟΥ.

Σας αφήνω λίγο να νιώσετε.

ΟΛΟ.

ΠΑΝΤΟΥ.

Πάρα πολύ ωραία. Το αφήνω να κρυώσει, λα λα λα, τι ωραία που περνάμε, ας το βγάλουμε.

Ας το βγάλουμε, είπα.

Ναι.

Όχι.

Δεν έχω λόγια. Την πρώτη φορά που έκανα να τραβήξω το κερί, ούρλιαξα. Τη δεύτερη, λιποθύμησα.

Συνήλθα, κοιτάω, το κερί είχε γίνει τσιμέντο. Άρχισε να με χτυπάει η κρίση πανικού.

Να προσπαθώ να το βγάλω, να πέφτω λιπόθυμη, να συνέρχομαι, να κλαίω, να ουρλιάζω, να τραβάω, να ταβλιάζομαι ξερή, να συνέρχομαι - φαύλος κύκλος. ΠΑΝΙΚΟΣ. Να προσπαθώ να το βγάλω με νερό και σαπούνη, να γίνεται χειρότερο. Τι να κάνω, τι να κάνω, το μυαλό μου είχε παγώσει. Τότε μου ήρθε η φαινή ιδέα... ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ! Θα έπρεπε να λιώσω το κερί, για να μπορέσω να το αφαιρέσω, δεν υπήρχε άλλη λύση. Δεν ξέρω γιατί δεν σκέφτηκα το σεσουάρ, ΑΠΛΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ, ΜΗ ΜΕ ΡΩΤΑΤΕ.

Αυτό που σκέφτηκα, ήταν... ο φούρνος.

Τρέχω στην κουζίνα, γυμνή από τη μέση και κάτω, με το κερί κολλημένο ΕΚΕΙ. Ανάβω τον φούρνο στο γκριλ και αφού πύρωσε καλά καλά... Ανοίγω το πορτάκι, το καβαλάω για να πλησιάσω όσο πιο κοντά γίνεται ΚΑΙ ΚΟΛΛΑΩ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ.

Και ασφαλώς, επειδή αυτή είναι η μοίρα των πεφωτισμένων ανθρώπων, εκείνη την ώρα γυρνάνε οι γονείς μου από τη δουλειά και μπαίνουν στην κουζίνα. Και αντικρίζουν το ξεβράκωτο παιδί τους, να έχει καβαλήσει το φούρνο και να κλαίει καθώς το γκριλ τής ξερόψηνε το εφήβαιο.

Ναι.

Ο πατέρας μου βγήκε από την κουζίνα χωρίς να πει λέξη, δεν το έχουμε συζητήσει έκτοτε, νομίζω το έχει διαγράψει από τη μνήμη του, ο ανθρώπινος εγκέφαλος έχει τη δυνατότητα να διαγράφει πολύ τραυματικές εμπειρίες ως άμυνα. Η μάνα μου, έμεινε. Έτσι είναι αυτά τα πράγματα. ΜΑΝΑ, ΦΙΛΕ! Βλέπει το παιδί της να χαμουρεύεται με το γκριλ και ΔΕΝ

ΚΑΝΕΙ ΠΙΣΩ. Με λυγμούς και σπαραγμούς, της εξήγησα τη φάση και εννοείται άρχισε και εκείνη να κλαίει. Έχυσε δάκρυα καυτά, χρόνια είχε να γελάσει έτσι, χίλιες ευχές μου έδωσε για το καλό που της έκανα, καινούριο συκώτι έφτιαξε.

Έκλεισε το φούρνο, μου είπε πως όταν τελειώσει όλο αυτό θα με γδάρει για τις ζημιές με το κερί στο μάτι της κουζίνας και σιγά σιγά με αμυγδαλέλαιο άρχισε να μου ξεκολλάει τα κεριά από το δέρμα μου, χιλιοστό χιλιοστό, ενώ ότι μπορούσε έκοβε με ένα ψαλιδάκι. Ενδιάμεσα, μιας και η διαδικασία κράτησε πολλές ώρες, φάγαμε κιόλας... Εγώ φορούσα το βρακί μου κι ένα σορτσάκι, κανονικά με τα κεριά κολλημένα μέσα. Ο πατέρας μου, μιλούσε για τον καιρό, το μεσανατολικό και τον φίλο του τον Περικλή, τον συμβολαιογράφο, καιρό λέει είχε να τον δει, θα πήγαινε την επόμενη μέρα να τον συναντήσει διά προσωπική του υπόθεση. (Η πρώτη από τις πολλές φορές που με αποκλήρωσε.)

Πολλές εργατοώρες μετά και ενώ πια είχε μείνει κερί μόνο στις χαράδρες των Ιμαλαΐων, η μάνα μου, μου είπε «η ζωή είναι σκληρή, να το θυμάσαι» - «τι εννοείς μανουλόΥΥΥΥΥΥΥΥ ΑΡΓΚΚΚΚΚΚΚΚΚΚΚΚΚΚΚ ΧΟΛΛΙ ΜΟΛΛΙ ΓΟΥΑΚΑΜΟΛΛΙ ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ ΔΕ ΠΕΗΝ!» και ξαναλιποθύμησα, καθώς είχε τραβήξει απότομα το κερί που είχε μείνει και μαζί, τις τρίχες, το δέρμα και τις ωοθήκες μου.

Η όλη ιστορία μου άφησε ένα μικρό έγκαυμα στο επίμαχο σημείο, που για να γλιτώσω άβολες συζητήσεις κατά καιρούς, έλεγα πως είναι σημάδι εκ γενετής και μια σειρά συνεδρίες λέιζερ που με απήλλαξαν από μελλοντικές μου ενασχολήσεις με το θέμα «αποτρίχωση».

Αρκετά χρόνια αργότερα, προκύπτει ένα νέο αμόρε. Αρχές της σχέσης με το γομενάκιο και με καλεί σπίτι του ένα βράδυ, να δούμε τη συλλογή του από πεταλούδες, ξέρω γω. Μπανιάρωμα, αποτριχώνω κλασικά μέχρι και τη σπλήνα, είναι καλοκαίρι και φοράω λευκό στενό παντελόνι και κοντό μπλουζάκι, με παρακολουθείς; Μπαίνω στο αμάξι μου και πάω προς το σπίτι του, είναι Σάββατο βράδυ και γίνεται πάνικ στο δρόμο από κίνηση (μιλάμε για 2003, τότε που ο κόσμος ΕΒΓΑΙΝΕ ΑΚΟΜΑ). Κάπου στην Κηφισίας λοιπόν κι ενώ ακούω Anastasia - *left outside alone* *ΚΟΜΜΑΤΑΡΑ ΜΛΚ* - φαντάσου θυμάμαι ακόμα μέχρι και τι άκουγα στο ράδιο, νιώθω υγρασία στο κάθισμα. Κοιτάω και τι να δω... BLOODBATH!

Μου 'χει έρθει περίοδος, αλλά όχι τύπου πλιτς-πλιτς... Τύπου ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΕΣ ΤΟΥ ΝΙΑΓΑΡΑ! Από εκείνες τις σπάνιες φορές στη ζωή μιας γυναίκας που κατεβαίνουν ξαφνικά άγρια ποτάμια!

ΩΝΣΓ! Να μη μπορώ να κάνω τίποτα, έχω κάνει ήδη τη μισή διαδρομή, λέω οκ θα φτάσω σπίτι του, πόσο χάλια πια!

Ναι, πολύ χάλια. ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ, ΟΜΩΣ.

Φτάνω κάτω από το σπίτι του, να μη βγαίνω από το αμάξι με τίποτα, πώς να βγω; Με το κόκκινο παντελόνι;